

PARAULA I VIDA

«Crec en la vida perdurable»

En la setmana que entrem celebrarem la joiosa festa de **Tots els Sants** i l'endemà dia 2 i tot el mes de novembre el dedicarem a recordar i a pregar per **tots els fidels difunts**, pels nostres familiars,

amics i benefactors, per aquells que alguna vegada ens han pertanyut en el camí de la vida. De forma especial hem de pregar amb esperit de caritat per tots aquells que ningú no recorda més, però que Déu no oblida mai, perquè són fills i filles seus. I què demanem? Que els mèrits de Jesucrist, de la Verge Maria i de tots els sants, els siguin perdó i misericòrdia, i que Déu els tingui a la seva glòria, per tota l'eternitat.

«Déu és un Déu de vius», deia Jesús (Mt 22,32). L'amor que ens hem tingut en aquesta vida no es marceix sinó que es transforma i es fa encara més gran, etern... El qui estima, ¿podria oblidar els seus morts? De tal manera que viure, és també viure amb els morts que ens han precedit, i que no han deixat d'existir sinó que han passat a una nova existència «en el Senyor», amb una vida eterna, il·limitada, sobreabundant.

«Tots serem transformats», diu Sant Pau (1Co 15, 51). Certament, no en tenim evidències d'aquesta transformació. I quan anem als cementiris, tot és silenci... Però és que Déu vol la nostra fe, i per això s'amaga en el seu silenci, perquè puguem demostrar-li l'amor, amb la nostra fe. Li agrada ser trobat per aquells qui el busquen. I d'alguna manera el silenci de Déu és imitat pel silenci dels morts, que ja han sortit d'aquest món. Viuen ja la infinitud de la vida i de l'amor de Déu, i per això mateix, el seu amor a nosaltres ja no entra en els estrets límits de la nostra pobra i finita vida i coneixements d'aquí baix. Perquè estan vius, callen.

Haurem d'aprendre a trobar-los i a viure amb comunió amb ells, «per la fe», des de la fe «en la resurrecció de la carn i la vida perdurable», com diem al Credo. Estimar i pregar pels difunts, esdevé signe de fe en la nostra pròpia resurrecció.

Preguem-li a aquest Déu silenciosos, i als silenciosos difunts; que el nostre amor i la nostra fidelitat a Ell, i a ells, sigui testimoni de la nostra fe. El gran teòleg alemany **Karl Rahner** (1904-1984), deia que quan arribarà el dia de la plenitud que esperem, ens veurem sorpresos de com serà tot ben distint de les nostres fantasies, i que serà així, perquè la transformació final s'adequarà, però de manera sorprenent, a l'actual estat del nostre ésser. I Rahner pregava dient: «Senyor, jo espero amb paciència i esperança. Espero com un cec a qui se li ha promès la irrupció d'una llum. Espero en la resurrecció dels morts i de la carn» (*Ora-ciones de vida*, 1986). La coneguda antífona del *Rèquiem*, «Doneu-los, Senyor, el repòs etern, i que la llum perpètua els il·lumini», és eco eclesial de l'amor de Jesucrist per cada persona, ja que Ell l'ha creada i l'ha redimida amb la seva sang. Cantem aquesta antífona i assaborim-la agraïdament, en nom de tots els fidels difunts!

La joiosa diada de Tots Sants, ens ompli d'esperança. Ells ens ajuden a entrar al cel, a viure més de cara a Déu i a «esperar contra tota esperança» (*Rm 4,18*). Per això aquests dies ens encomanem a tots els sants canonitzats i a tots els altres que guardem a la memòria per la seva exemplaritat. Pels seus mèrits i les seves pregàries, units als de Crist i Maria, un dia serem acollits al cel.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Inauguració del curs al SMI

Dilluns dia 3 d'octubre, presidida per l'Arquebisbe de Tarragona, va tenir lloc la inauguració del curs del Seminari Major Interdiocesà que, vivint-hi, acull 14 seminaristes els quals pròximament s'hi uniran 4 més del Seminari de Vic. Hauran estat 5 noves entrades per al curs 2022-2023.

Al vespre, va tenir lloc la celebració de les Vespres i la Missa, presidida per Mons. Joan Planellas, i concelebrada pels altres bisbes units en el Seminari Interdiocesà: Mons. Joan-Enric Vives, Bisbe delegat per al Seminari, Mons. Romà Casanova, Mons. Salvador Giménez-Valls, Mons. Enric Benavent, Mons. Francesc Conesa i Mn. Lluís Suñer, Administrador diocesà de Girona. També hi participaren l'equip de formadors del SMI, Mn. Armand Puig, Mn. Gabriel Casanovas i Mn. Jaume Gené, i els rectors dels seminaris diocesans respectius.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Uns darrers prec

Arribat als vuitanta-quatre anys, la salut va empitjorar. Les circumstàncies feien previsible el desenllaç. La germana mort anava fent forat en el seu cos i, amb plena consciència, va emprendre la darrera ruta amb enteresa i temprança, com sempre. Amb un món interior conreat amb múltiples lectures, pregàries, reflexions personals i reunions de l'equip de matrimonis de la Mare de Déu que tant l'ajudà als seus membres a donar sentit a la vida, a estimar Déu i el pròxim. Fidel a Déu, amb el llibre dels Salmes sempre propers. Va estimar i es va sentir estimat perquè estimava la vida i les persones. La seva fe i les seves convic-

cions cristianes, el servir i estimar ignasià après a la Congregació Mariana, acabada l'adolescència, havien guiat la seva vida. Era un home de fe profunda, arrelada i viscuda, i en aquest moment cabdal de la seva vida, sabia on anava i qui l'esperava. «N'estic cert, tota la vida m'acompanyen / la teva bondat i el teu amor. / I viuré anys i més anys / a la casa del Senyor» (*Sl 23,6*).

Es va acomiadar lúcidament de la seva esposa i dels fills, amb els qui volgué mantenir una darrera conversa de co-

miat esperançat, malgrat tot. A l'habitació, els quatre fills, casats i alhora amb fills, entorn el llit del pare, en un moment d'emoció profunda, atents a les seves paraules, escoltaren unes peticions que eren lliçó de vida, acte de confiança. Amb veu cansada, però segura, els digué: «Ja veieu que estic arribant al final de la vida, no vull marxar sense fer-vos unes peticions: Confieu en Déu, com heu vist que la mare i jo hem confiat. «Ananies, Azaries i Misael van confiar en Déu / i ell els salvà de les flames» (*1Ma 2,59*).

Tingueu cura de la mare, ara només us té a vosaltres. «Va cridar, doncs, el seu fill Tobies i, quan el tingué al costat li va dir: Quan jo mori, enterra'm com cal. Honra la teva mare. No l'abandonis mai mentre visqui. Que es pugui complaure en tot el que facis, no li donis cap disgust en res» (*Tb 4,3*). I una tercera: estimeu-vos, mantingueu-vos units i que hi hagi pau entre vosaltres. «Vosaltres us heu purificat obeint la veritat i ara podeu practicar un amor fratern sense hipocresia. Estimeu-vos els uns als altres intensament i amb un cor net» (*1Pe 1,22*). El missatge era ben clar. Dos dies després, traspassà.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

«Creo en la vida perdurable»

En la semana que entramos celebraremos la gozosa fiesta de **Todos los Santos** y el día siguiente día 2 y todo el mes de noviembre, lo dedicaremos a recordar y rezar por **todos los fieles difuntos**, por nuestros familiares, amigos y benefactores, por aquellos que alguna vez nos han pertenecido en el camino de la vida. De forma especial debemos interceder con espíritu de caridad por todos aquellos que nadie recuerda más, pero que Dios nunca olvida, porque son hijos e hijas suyos. ¿Y qué pedimos? Que los méritos de Jesucristo, de la Virgen María y de todos los santos, les sean perdón y misericordia, y que Dios los tenga en su gloria, por toda la eternidad.

«Dios es un Dios de vivos», decía Jesús (Mt 22, 32). El amor que nos hemos tenido en esta vida no se marchita sino que se transforma y se hace aún mayor, eterno... Quien ama, ¿podría olvidar a sus muertos? De tal modo que vivir, es también vivir con los muertos que nos han precedido, y que no han dejado de existir sino que han pasado a una nueva existencia «en el Señor», con una vida eterna, ilimitada, sobreabundante.

«Todos seremos transformados», dice San Pablo (1Co 15,51). Ciertamente, no tenemos evidencias de esta transformación. Y cuando vamos a los cementerios, todo es silencio... Pero es que Dios quiere nuestra fe, y por eso se esconde en su silencio, para que podamos demostrarle el amor, con nuestra fe. Le gusta ser encontrado por quienes lo buscan. Y de alguna forma el silencio de Dios es imitado por el silencio de los muertos, que ya han salido de este mundo. Viven ya la infinitud de la vida y del amor de Dios, y por eso mismo, su amor a nosotros ya no entra en los estrechos límites de nuestra pobre y limitada vida y conocimientos de aquí abajo. Porque están vivos, callan. Deberemos aprender a encontrarlos y a vivir en comunión con ellos, «por la fe», desde la fe «en la resurrección de la carne y la vida perdurable», como decimos en el Credo. Amar y orar por los difuntos, se convierte en signo de fe en nuestra propia resurrección.

Roguemos a ese Dios silencioso, y a los silenciosos difuntos; que nuestro amor y nuestra fidelidad a Él, y a ellos, sea testimonio de nuestra fe. El gran teólogo alemán **Karl Rahner** (1904-1984), decía que cuando llegará el día de la plenitud que esperamos, nos quedaremos asombrados de cómo será todo bien distinto de nuestras fantasías, y que será así, porque la transformación final se adecuará, pero de forma sorprendente, al actual estado de nuestro ser. Y Rahner oraba diciendo: «Señor, yo espero con paciencia y esperanza. Espero como un ciego a quien se le ha prometido la irrupción de una luz. Espero en la resurrección de los muertos y de la carne» (*Oraciones de vida*, 1986). La conocida antífona del *Réquiem*, «Dales, Señor, el descanso eterno, y brille para ellos la luz perpetua», es eco eclesial del amor de Jesucristo por cada persona, ya que Él la ha creado y la ha redimido con su sangre. ¡Cantemos esta antífona y gustémosla agradecidamente, en nombre de todos los fieles difuntos!

La solemnidad gozosa de Todos los Santos nos llena de esperanza. Ellos nos ayudan a entrar en el cielo, a vivir más de cara a Dios y a «esperar contra toda esperanza» (Rm 4,18). Por eso estos días nos encomendamos a todos los santos canonizados y a todos los demás. que guardamos en la memoria por su ejemplaridad. Por sus méritos y oraciones, unidos a los de Cristo y María, un día seremos acogidos en el cielo.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Urgell participa en les Jornades nacionals de delegats de Pastoral de la Salut

La diòcesi d'Urgell va participar en les XLVI Jornades Nacionals de Delegats de Pastoral de la Salut, que es van celebrar a Madrid, durant els dies 26, 27 i 28 de setembre. La trobada va ser organitzada per la Subcomissió Episcopal per a l'Acció Caritativa i Social del Departament de Pastoral de la Salut de la Conferència Episcopal Espanyola amb el lema «Acompanyar en el patiment». D'Urgell hi va participar el Delegat de Pastoral de la Salut, Mn. Ignasi Navarri.

Les jornades van ser presidides pel Bisbe responsable, Mons. Vicente Ribas Prats, i conduïdes pel Director del Departament de Pastoral de la Salut, Mn. José Luis Méndez, sacerdot i metge que durant els darrers anys ha estat coordinant la tasca realitzada per part de tots els delegats de les diferents diòcesis.

Les jornades van tractar diferents aspectes, com per exemple temes organitzatius de les diferents delegacions, qüestions científiques sobre diverses patologies i els patiments que ocasionen als malalts i familiars, reflexions sobre la importància de l'acompanyament en els moments d'angoixa o diversos testimonis d'amor i esperança dins l'adversitat i el patiment de les persones. Tot viscut en un ambient de pregària i de germanor.

Mons. Juan Antonio Martínez Camino, Bisbe auxiliar de Madrid, va oferir una ponència en la qual va donar sentit al patiment dins l'esperança cristiana a partir d'un model inspirat en el patiment de Jesucrist

mort en creu i ressuscitat, fet que ha de ser la llum dels cristians. L'hematòleg i Delegat de la Diòcesi de León, Dr. Fernando Escalante, va fusionar ciència i testimoni de fe i amor explicant la implicació medico-social de les malalties «rars» en el nostre temps. Escalante va exposar la seva experiència personal de superació del dolor pel fet de tenir una filla amb paràlisi cerebral, a partir de l'amor, la fe i l'esperança en Crist. La Dra. Amaya Palomo, Geriatria de l'Hospital de Torrejón, i el Sacerdot psiquiatra Dr. Alberto Cano, van exposar com es pot portar la convivència amb el patiment i quines claus podem utilitzar per acompanyar en el patiment psíquic.

Urgell assisteix a la Trobada nacional de delegats de Pastoral Juvenil.

La nostra diòcesi va participar a l'ENPJ22 (Encuentro nacional de delegados y responsables de Pastoral con Jóvenes) organitzat per la Conferència Episcopal Espanyola, del 29 de setembre al 2 d'octubre, que es va dur a terme a Turcifal (Diòcesi de Lisboa). D'Urgell s'hi feu present la Coordinadora de la Delegació de Joventut, Sra. M. del Carme Girart, que com-

partí amb 105 delegats laics, religiosos i preveres, representants de les diòcesis, congregacions i

moviments d'àmbit nacional que participaren a l'encontre. Aquests dies de trobada, pregària i reflexió, van servir per a revisar la passada PEJ22 (Pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago de Compostella), per abordar amb esperança els reptes de la pastoral amb joves dels pròxims anys i per a preparar i conèixer l'organització i els llocs de la propera Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) a Lisboa 2023.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

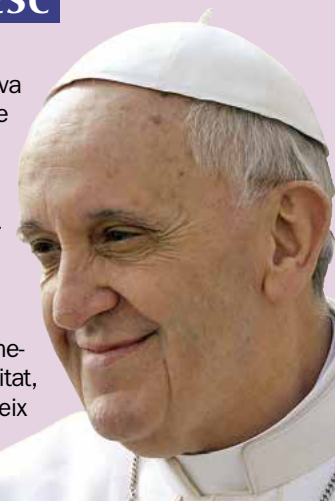

@Pontifex_es: «L'Església està sempre agraïda per tota expressió de caritat fraterna i d'atenció mostrada als qui han estat esclavitzats i explotats, perquè d'aquesta manera la misericòrdia de Déu es fa visible i el teixit de la societat es reforça i es renova» (19 de maig).

@Pontifex_es: «Maria és icona de la nostra vocació. Com Ella, estem cridats a ser sants i irreprotxables per l'amor (Ef 1,4), fent-nos imatge de Crist» (21 de maig).

@Pontifex_es: «Els dono la meua pau (Jn 14,27). Jesús sap que nosaltres sols no som capaços de custodiar la pau, que necessitem una ajuda, un do, l'Esperit Sant. És Ell qui desarma el cor i l'omple de serenitat» (22 de maig).

@Pontifex_es: «Qui acull a un necessitat no sols fa un acte de caritat, sinó també de fe, perquè reconeix a Jesús en el germà i en la germana» (23 de maig).

Conferència de l'Arquebisbe d'Urgell sobre les febleses i fortaleses de l'Església a Catalunya

El vespre del 4 d'octubre, als salons parroquials de Sant Esteve de Granollers, i convidat pel Sr. Girbau, del Moviment de Pobles i Comarques, l'Arquebisbe d'Urgell va dictar una conferència sobre les «Febleses i fortaleses de l'Església a Catalunya» dins les XXVI Jornades de formació del Moviment de Pobles i Comarques. L'Arquebisbe Vives va ser presentat pel Sr. Joan Girbau i pel Dr. Jaume Dantí, de la Fundació Joan Maragall, ambdós militants del Moviment apostòlic de Pobles i Comarques.

A la seva arribada va ser rebut pel Rector de la parròquia i Vicari episcopal de Terrassa, Mn. Josep Monfort, i l'Arquebisbe Vives va voler anar a visitar el sepulcre de Mons. Jaume Trasserra, Bisbe emèrit de Solsona, enterrat al temple de Sant Esteve, i amb el grup que l'acompanyava va dirigir una pregària pel seu repòs etern. La conferència va començar amb la pregària a l'Esperit Sant pel Sínode, i va constar de dues parts. A la primera part va destacar llums i ombres, solideses i debilitats, de les actuals 10 Esglésies diocesanes que fan camí a Catalunya, remuntant-se en la història a grans fites i centrant-se en els dos darrers segles i l'aportació del Concili Vaticà II i el Concili Provincial Tarraconense. Va remarcar que no ens podem deixar arrossegar per sentiments de pessimisme ni tampoc de frustració davant la baixada, en molts aspectes, de la vida i del nombre dels que es professen cristians. Temps de crisi, de pandèmia i de guerra que han afectat la vida eclesial. Invità a llegir les xifres des de l'esperança, fent notar que l'Esperit Sant sempre ha anat traient l'Església de les crisis, sos-

tenint-la i enfortint-la amb nova fecunditat. Hem de creure en aquesta acció de l'Esperit Sant, i encara que tot no ho compreguem, deixar-se portar per la confiança. Tot acceptant que hi ha molts aspectes a millorar en el testimoni eclesial, valorar el camí sinodal que estan fent actualment les esglésies, acollint la crida del Papa Francesc a fer camí junts, remarcant precisament l'evangelització, la unitat pastoral de l'Església a Catalunya, el treball envers els pobres i vulnerables, i el manteniment de molts serveis eclesials. És així com l'Església a Catalunya va viure la reforma del Concili Vaticà II i l'ha anada aplicant, valorant el moment àlgid de 1995, i la celebració del Concili Provincial Tarraconense amb els seus 4 grans temes.

En una segona part, més breu, i emparant-se de les aportacions del jove teòleg Joseph Ratzinger sobre el fet que l'Església del futur seria més minoritària sense que hagi de voler dir menys testimonial i significativa. Ho havia profèticament reflexionat en una conferència radiada el 1967, que novament

explicà com a pensament del Papa Benet XVI durant el seu viatge a Txèquia el 2009. El Papa demana que sobretot en el camp intel·lectual, educatiu i caritatiu, se centrin els esforços d'aquestes minories creatives i testimonials que seran les comunitats cristianes en el futur que ja està començant, especialment pel que respecta al món occidental i a Europa en particular, però estant atents a altres creixements a Àsia i Àfrica especialment. Va concloure animant els cristians a mantenir la fe i el coratge, el servei als refugiats i als pobres, a no deixar de sembrar i a perseverar en tot el que anem portant entre mans, de testimoni eclesial, serveis, institucions i presència en el món cultural, educatiu i social. I explicà l'aportació del Cardenal Jorge Mario Bergoglio a les trobades dels cardenals el març de 2013, abans del Conclave en què va sortir elegit el Papa Francesc, i inicià una reforma «franciscana» que Mons. Vives esbossà en els seus grans trets.

La trobada acabà amb la pregària de Sant Francesc recitada per part de tots els assistents.

► **Reunió de les comissions del Clergat i Seminaris.** La tarda del dia 28 de setembre a les dependències de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid es van reunir representants de les Comissions episcopals de Clergat i Seminaris, Vida Consagrada, Missions, Laics, Joves i Família i Vida, convocats pel Secretari general Mons. Luis Argüello per anar preparant el que ha de ser un Servei de Pastoral Voca-

cional de la CEE per a les diòcesis i congregacions religioses. Hi va participar Mons. Joan-Enric Vives pel Clergat (vocació al presbiterat i al diaconat), així com una trentena de membres que van donar compte del treball ja realitzat i el que s'haurà d'anar fent en el futur, preparant un objectiu del quadrienni de la Conferència, convocant un Congrés estatal de Resposta a la Vocació.

També es van donar aportacions sobre el treball a fer i sobre la propera Jornada de Pregària per les Vocacions.

► **Celebració a Refet de la solemnitat de Sant Jeroni.** Divendres 30 de se-

tembre va tenir lloc, al Santuari de Santa Maria de Refet, la solemnitat de Sant Jeroni, Doctor i Pare de l'Església llatina, que va animar a estudiar i aprofundir en la Sagrada

Esriptura. A la Missa solemne, celebrada per Fra Francesc d'Igualada, hi va assistir un bon nombre de persones dels pobles de l'entorn, molt vinculats al santuari, acompanyant la Verge consagrada Pilar Abellán i la Gna-

Trinitat Cabrero, jerònima, que resideixen al Santuari.

En la seva homília, Fra Francesc insistí en que ens cal portar, com va fer Sant Jeroni a «imatge» de la Mare de Déu, la Paraula de Déu a la intimitat de les nostres entranyes, per tal que creixi dins nostre i ens il·lumini.

També visitaren el santuari per a felicitar les consagrades en el dia del seu patró i pregar plegats amb el sacerdot del Bisbat de Vic, Mn. Joan Prat, una religiosa de les Germanetes dels Ancians Desemparats que l'acompanyava, i unes joves del seu bisbat, en una jornada que resultà molt festiva.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setm.) [Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14,12-14]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta, castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Volfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

1. □ Dimarts [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Solemnitat de Tots Sants.

2. ■ Dimecres [Lectures a escollir entre les que es proposen per a les Misses

de difunts als leccionaris Santoral o per a Misses diverses. Per exemple: Rm 14, 7-9.10-12 / Sl 102 / Mt 25,31-46]. Comemoració de tots els Fidels Difunts.

3. ■ Dijous [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15, 1-10]. Urgell: □ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu de Saserra (Lluçanès).

4. □ Divendres [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ Dissabte [Fl 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Sant Feliu de Llobregat: □ Beata Maria Ràfols i Bruna, vg. Urgell: □ Sant Martí de Porres, rel. Santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.

6. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (litúrgia de les hores: 4a setmana) [2M 7,1-2.9-14 / Sl 16 / 2Te 2,16-3,5 / Lc 20,27-38]. Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, preveres i companys, màrtirs; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí (València).

Diumenge XXI de durant l'any (C)

COMENTARI

«Vós estimeu tot allò que existeix»

En el nostre món sembla de vegades que el més important és el diner, el domini, el poder imposar la nostra voluntat, fer el que volem. Però l'evangeli ens porta per un altre camí: *Zaqueu, cap d'impostos ric* (per tant, un home considerat en el seu món), troba a faltar alguna cosa en la seva vida, no està satisfet. I per això busca Jesús ni que sigui al preu de fer una cosa, tan singular com *enfilarse en un arbre al lloc on Jesús havia de passar*. El que no s'esperava segurament era la invitació del Mestre: *Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva*. I el contacte amb Jesús el transforma. Ell, que s'ha fet ric per mitjans no massa correctes, ara no solament restitueix el que ha robat sinó que a més comparteix la seva riquesa amb els pobres: *A tots els qui he defraudat, els restitueixo quatre vegades més, i ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns*. És a dir, la riquesa per la qual ha lluitat durant la seva vida ara perd tota importància, ara dona la meitat dels seus béns als pobres; i restitueix, generosament tot allò que ha defraudat. L'encontre amb Jesús li ha canviat els valors de la seva vida. Com diu Jesús: *Avui s'ha salvat aquesta casa, no solament en el sentit de la salvació final sinó també de trobar allò que necessitava per a ser feliç*. És el capgirament de les coses. La riquesa no omple de sentit la pròpia vida.

El mateix veiem a la primera lectura: *Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin convertir-se*. El poder de Déu es manifesta en el perdó, en la misericòrdia quan nosaltres pensàriem que s'hauria de manifestar en el domini, en la imposició. És el que faríem nosaltres. La raó és clara: *Vós estimeu tot allò que existeix*. L'amor dona raó de l'actuació de Déu i dona raó del canvi de vida de Zaqueu: ha descobert quelcom millor que la riquesa: l'amor a Déu i als germans. Pau demana a la segona lectura que *Déu amb el seu poder dugui a terme totes les obres que la fe us inspira*. La fe ens inspira dominar, cercar la riquesa o estimar?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 11,23-12,2)

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosada que cau a terra al matí. Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho. Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho planyeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present en tots. Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

► Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamin la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 1,11-2,2)

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor. Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i a la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 19,1-10)

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar. Quan Jesús arribà en aquell indret alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva.» Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat els restitueixo quatre vegades més.» Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

► Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 11,22-12,2)

Señor, el mundo entero es ante ti como un grano en la balanza, como gota de rocío mañanero sobre la tierra. Pero te compadesces de todos, porque todo lo puedes y pasas por alto los pecados de los hombres para que se arrepientan.

Amas a todos los seres y no aborreces nada de lo que hiciste; pues, si odiaras algo, no lo habrías creado. ¿Cómo substituiría algo, si tú no lo quisieras?, o ¿cómo se conservaría, si tú no lo hubieras llamado? Pero tú eres indulgente con todas las cosas, porque son tuyas, Señor, amigo de la vida. Pues tu soplo incorruptible está en todas ellas. Por eso corriges poco a poco a los que caen, los reprendes y les recuerdas su pecado, para que, apartándose del mal, crean en ti, Señor.

► Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / Endereza a los que ya se doblan. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 1,11-2,2)

Hermanos:

Oramos continuamente por vosotros, para que nuestro Dios os haga dignos de la vocación y con su poder lleve a término todo propósito de hacer el bien y la tarea de la fe. De este modo, el nombre de nuestro Señor Jesús será glorificado en vosotros y vosotros en él, según la gracia de nuestro Dios y del Señor Jesucristo. A propósito de la venida de nuestro Señor Jesucristo y de nuestra reunión con él, os rogamos, hermanos, que no perdáis fácilmente la cabeza ni os alarméis por alguna revelación, rumor o supuesta carta nuestra, como si el día del Señor estuviera encima.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 19,1-10)

En aquel tiempo, Jesús entró en Jericó e iba atravesando la ciudad. En esto, un hombre llamado Zaqueo, jefe de publicanos y rico, trataba de ver quién era Jesús, pero no lo lograba a causa del gentío, porque era pequeño de estatura. Corriendo más adelante, se subió a un sicomoro para verlo, porque tenía que pasar por allí. Jesús, al llegar a aquel sitio, levantó los ojos y le dijo: «Zaqueo, date prisa y baja, porque es necesario que hoy me quede en tu casa». Él se dio prisa en bajar y lo recibió muy contento. Al ver esto, todos murmuraban diciendo: «Ha entrado a hospedarse en casa de un pecador». Pero Zaqueo, de pie, dijo al Señor: «Mira, Señor, la mitad de mis bienes se la doy a los pobres; y si he defraudado a alguno, le restituyo cuatro veces más». Jesús le dijo: «Hoy ha sido la salvación de esta casa, pues también este es hijo de Abraham. Porque el Hijo del hombre ha venido a buscar y a salvar lo que estaba perdido».